

ולא זו אף זו, כדי למנוע מצב של שתדלנות וריצון, צירף השר לגזירתו סעיף אכזרי הקובע, כי מי שיעז לעלות לארמונו על מנת לדבר טוב על היהודים, ייתלה לאלתר על העץ ברחובה של עיר, למען יראו וייראו.

הגזירה יצאה מלפני השר, ויהודי אלגזאייר חשקו שפתיים, סעדו את לבם בדגים שקנו לכבוד שבת, ויחלו לתשועת ה'.

במוצאי שבת קבעו חכמי העיר יום צום ועצרה, לביטול הגזירה, וביום ראשון נתכנסו כל יהודי העיר בבתי הכנסת ושפכו שיח ותחינה לפני ה' יתברך, שיצילם מידו של השר ויסייעם לכבד את השבת ולענגה, בדגים טובים ומשובחים.

האמת היא, שגזירתו החדשה של השר רק הגבירה את תיאבונם של דייני העיר. שוק שחור החל מתנהל, מתחת לאפו של שר העיר ושוטריו.

מדי ליל שישי, באישון לילה ואפילה, היו הדייגים סובבים בין בתיהם של היהודים, בשקט ובחשאי, ומוכרים את הדגים המשובחים ביותר שהעלו בחכתם ליהודי העיר, תמורת מחיר מפולפל.

קשר השתיקה, שהיטיב הן עם היהודים והן עם הדייגים, נשמר איתן ומהודק. לא לזמן רב. ביום חמישי פרשת וארא נתגלעה מריבה בין מוחא-חסן לבין אחד מיהודי העיר, וכיוון ששוב נתמלא חסן חימה וזעם, עלתה בדעתו הקלוקלת מזימה נבזית. בידעו על שוק הדגים השחור המתנהל בין היהודים לבין הדייגים, גמר אומר לנקום ביהודים כולם גם יחד.

הוא עלה לארמונו של שר העיר, סיפר לו על כך שיהודי העיר עוברים על גזירתו בשאט נפש, ובהניחו ידו על לוח לבו נשבע כי אם יעבור בין בתי היהודים בליל שבת, ימצא השר על שולחנם מגשי דגים משובחים, מתובלים היטב ומדיפים ריח ניחוח.

"בני בלייעל" מלמל השר בפנים אדומות מזעם, "עוד השבת אשלח את שוטריי לשוטט בין בתי היהודים, ומי שיימצא עובר על גזירתי כל רכושו יוחרם לאוצר המלוכה, את היהודים הללו, הם עוד יעשירו את קופתי".

העלון לרפואת והצלחת אליעזר אלקיים וכל משפחתו ישלם ה' פעולם אמן

הודעות מרכז "Shai for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור אפשר לרכוש לוח שנה בעלות 15 ש"ח. כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת טבלה על דפים בגודל A4 בעלות 10 ש"ח. הרכישה אצל יובל פרטובי פל... 0505919251 הכמות מוגבלת

מנויים: לקבלת העלון חינם במייל מידי שבוע שלח את המייל שלך למייל: SVISSA8@GMAIL.COM

יוסף זוסדי ורזאל

נערך ויוצא לאור ע"י "הספד זרחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעיל"]
העלון לע"ג אבי מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב ואימי מורתי רחל בת איזיה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ג מרחשון התשע"ז

1515

"בתוך הצער על החורבן טמונה האמונה והתקווה"

לוח השנה היהודי משול במידה רבה לתכנית עבודה צבאית: רוב הימים הם ימי שגרה, שבהם מתבצעת פעילות שוטפת, אך מפעם לפעם יש קורסים, אימונים וימי רענון, שבהם משננים מחדש הומר חיוני ומתרגלים פעילויות שונות. יום אחד מוקדש להתגוננות אב"כ, יום שני לעזרה ראשונה, יום שלישי לאימוני ירי וכדומה.

ואם ישאל השואל: האם רק יום אחד בשנה צריך הייל להיות בקי בעזרה ראשונה או בירי, יאמרו לו: לא ולא, החייל חייב לשלוט בכל התחומים האלה כל ימות השנה, ומטרת הקורסים והאימונים היא להחדירם לתודעתו, כדי שידע לפעול נכון בכל מקרה ובכל מצב.

זו גם מטרתם הרוחנית של הגנים ומועדים וימים מיוחדים בשנה - כל תאריך כזה נושא עמו מסרים, רעיונות וערכים, שאותם חייבים לספוג ולהפנים במשך כל ימות השנה. החג והמועד הוא בבחינת 'יום אימונים', שבו ממלאים את המצברים בערכים ובתכנים המיוחדים שלו, ואותם יש ליישם במשך כל ימות השנה.

השבוע נכנס לפרק-זמן שמדגיש במיוחד את צער הגלות ואת הציפייה לנאולה. תחושות אלה צריכות למלא את ליבנו כל ימות השנה, כפי שמשתקף מתפילותינו היום-יומיות. אך שלושת השבועות הללו מדגישים ערכים אלה ביתר שאת.

תקופה זו מעמידה את הדברים בפרופורציה. מטבעו של האדם, שהוא מתרגש מהארעי והחולף. מי שציפורן רגלו כואבת, משוכנע שזו הבעיה החשובה ביותר ואין דעתו פנויה לדברים אחרים. מי שזכה בפרס כלשהו, רואה פתאום הכול בוורוד. מצב-הרוח האישי והלאומי נוטה מאוד להיות מושפע מהמידי והעכשיו, וצריך מדי פעם להחזיר את הפרופורציות.

אנו זוכרים את השאלות שעלו לאחר קום המדינה וכן אחרי מלחמת ששת הימים, אם לאור התנאים החדשים הללו עדיין יש טעם לאבלות בשלושת השבועות. ולאידך, בארבע בשנים האחרונות פתאום קיבל האבל הזה משמעות רבה כל-כך. כשאנשים מרגישים שמחה והתנשמות של משאלות, קשה להם לחוש את צער הגלות, ואילו כשמכאיבים להם אישית, או-אז הם מזדהים עם כאב ההיסטוריה.

בשני המצבים הללו יש שיבוש המשקל הנכון של הדברים. צער הגלות אינו צריך להיות מושפע מעליות וממורדות שבתוך הגלות עצמה. הצער והאבל הוא על עצם הגלות - על כך שעדיין לא זכינו ל"ותחזינה עינינו בשובך לציון" ול"שייבנה בית-המקדש". כל עוד שורר הסתר-הפנים הכללי, גם אם יש פה ושם נקודות אור - עלינו לחוש את מלוא הכאב והאבל על "שיטל כבוד מביית-היינו". עלינו לחוש את מלוא הכאב והאבל על "שיטל כבוד מביית-היינו".

מתפללים

שבת כא' תמוז ה-תשפ"ד
פרשה: פינחס
הפטרה: דברי ירמיהו

הדלקת נרות - 19:23
צאת השבת - 20:15
ר"ת: 21:08

הדלקת נרות בשבת הבאה 19:17

מטות מסעי	פינחס
4:38	4:31
4:45	4:38
5:59	5:54
12:49	12:49
13:23	13:24
19:38	19:44

Shai for Zion

"יפקוד ה' אלוקי הרוחות לכל בשר"
משה רבנו ביקש מהקב"ה, שכשם שהוא "אלוקי הרוחות לכל בשר", בין לצדיקים ובין לרשעים, כך ייתן לישראל מנהיג "לכל בשר" - שיאהב את כל ישראל בשווה.

העלון לרפואת מנשה בר דוד ובדוריה מרת אחוה דינה בת רחל ולע"ג חמי ר' שלום בר שמחה ז"ל חמותי מרים בת רחל ע"ה הרופא הקדוש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

Shai for Zion

"בְקִנְיָן אֶת קַנְאֹתַי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקַנְאֹתַי"

עיקר הדבר שעבורו השיג פנחס שכר כה גדול וברית שלום, אומר הגר"מ פיינשטיין זצ"ל בספרו "דרש משה" הוא עשיית דבר שבעצם הקב"ה היה צריך לעשותו. מכאן עלינו ללמוד ולהקיש למצוות אחרות מה רב הוא השכר על קיום מצוה כזו.

הגמ' אומרת: "שאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא: אם אלוקים אוהב עניים הוא, מפני מה אינו מפרנסם? אמר לו כדי שניצולו אנו בהן מדינה של גיהנום"

מדברי תשובתו של רבי עקיבא אנו למדים שאומנם נכון הוא שעל הקב"ה לפרנס את העניים, אך הוא הניח תפקיד לאדם כדי שיזכה לשכר הגדול.

דומה הדבר לתינוק המבקש לסייע לאמו בנשיאת משאותיה הכבדים, והיא נותנת לו חפץ קטן לשאת לפי כוחו האמת היא שאינו מסייע לה בזה כלל שכן כובד המשא לא נפחת באופן משמעותי, מכל מקום רצון התינוק לשאת בעול - אף שיודע שאין בזה סיוע של ממש - מראה על החיבה שמחבב את אמו, וזוהי הנאה גדולה עבור האם כך היא גם הענין במצוות כגון הצדקה - כשהאדם עושה מה שהיה ד' יתברך עושה, יש לקב"ה נחת מרובה מהדבר.

"לִיצֵר מִשְׁפּוֹת הַיִּצְרִי שְׁלֹם מִשְׁפּוֹת הַשְּׁלָמִי"
 ה"חפץ חיים" היה אומר: "ליצר" - מי שהולך אחר תאוותיו של יצר הרע - "משפחת היצרי", מיד הוא מוצא סביבו את כל משפחותו של יצר הרע, וכולם מוכנים לסייע לו ולהוליכו בדרך זו כנגד זה "לשלם" - מי שמבקש את השלמות ואת הטוב - "משפחת השלמי", הוא מוצא סביבו משפחה של שלמים, חברה של שלמים ויראים שכן - "בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו".

"וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי ה'
 זאת, משום שבדבריהן אמרו בנות צלפחד: "אבינו מת במדבר, והוא לא היה בתוך העדה הנועדים וגו' בעד קרח", שלאביהן לא היה חלק במחלוקת של קרח ועדתו, והרי מחלוקת זו הית מכוונת נגד משה, ולפיכך לא רצה להיות פוסק בעצמו, שלא ייראה כנוגע בדבר. (שלי"ה) ומשום שאל לו לאדם להרבות שיחה עם האישה. אפילו "עמדו ואשמעה" מיותר הוא שמע את בקשתן ועשה את שהוצרך לעשות - "ויקרב משה את משפטן".

"אֲשֶׁר יֵצֵא לִפְנֵיהֶם"
 שלא יהא המנהיג נכנע לקהל אלא - "אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם", שלא יהיה יוצא ידי חובה בדברי מוסר ובדרשות בלבד, אלא - "ואשר יוציאם ואשר יביאם", שתהא מנהיגותו מהיגות של פעולה ומעש.

הכלב שעה שהוא מהלך עם בני אדם, הריהו רץ תמיד לפניהם, כמו היה רוצה להנהיגם ולהורות להם את הדרך, ואגב כך, עם כל מספר צעדים, הוא מפנה ראשו לראות אם נוחה דעתם ממנו ומן הדרך שהוא מוליכם בה, שאם לאו - הריהו מוכן להוליכם בדרך אחרת וכך יהיו גם "פני הדור" בעקבתא דמשיחא, שיהיו המנהיגים מתאמצים להתאים עצמם להמון ולהחניף לו.

וזו גם פירושו של המאמר: "ואמר רבי יוסי מימי לא אמרתי דבר וחזרתי לאחוריי" משאמרתי דבר, מעולם לא הפנית ראשי אל הקהל לראות אם נושאים דברי חן בעיניו.

השבת

דיני הפלגה בספינה ויציאה לדרך רחוקה קודם השבת
 ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

הפלגה בספינה היוצאת לדרך בשבת

ואם יצא להפליג בספינה קודם השבת, או שקנה בה שביתה מערב שבת ויצאה הספינה להפליג בשבת, והגיעה הספינה לנמל בשבת, מעיקר הדין מותר לרדת מהספינה בשבת, ובלבד שלא יוציא עמו את הפציו, והמחמיר שלא לצאת מן הספינה תבוא עליו ברכה.

ומכל מקום אין להקל לצאת מן הספינה בשבת אלא באופן שהפליגה הספינה לדרך קודם השבת, או ששבת בתוכה מערב שבת ולא יצא משם עד שהפליגה בשבת, והיתה הספינה במשך כל נסיעתה מכניסת השבת עד שהגיע למחוז הפצו למעלה מעשרה טפחים מקרקעית הים או הנהר, אבל אם שבת בתוכה בערב שבת עד אחר בין השמשות, ולאחר מכן יצא מן הספינה וחזר אליה בשבת קודם שתפליג, (למנהג האשכנזים הנ"ל שמקילים לעשות כן), אם הגיעה לנמל בשבת, אסור לו לצאת מן הספינה, שהרי קודם שיצאה לדרך בשבת קנה שביתה ביבשה, מאחר שהיה ביבשה אחר בין השמשות בליל שבת.

ואם לא קנה שביתה בספינה מערב שבת, אפילו אם יוצא להפליג לדבר מצוה, אסור לצאת להפליג בספינה בשבת.

ובדורות הקודמים היו מקומות שנהגו להקל לצאת להפליג בספינה בשבת, בספינה של גוים שמלחיה ורוב נוסעיה גוים, אפילו כשלא קנה שביתה בספינה מערב שבת, ובמקום שיש צורך גדול בדבר יש להם על מה שיסמוכו. [אבל בזמנינו אין שייך לומר שיש בזה מנהג להקל].

ורבותינו הפוסקים האריכו לדון בענין הפלגה בשבת במעבורת החוצה את הנהר, (כגון בעיר ונציה שבאיטליה), והיא של גוים והמלחים הם גוים ורוב הנוסעים הם גוים, ונוסעת בלאו הכי בשעות מסוימות, ואין היהודי הבא להפליג צריך לדבר עמהם על תשלום, (וכגון שמכירים אותו ויודעים שישלם להם אחר השבת, או ששילם להם קודם השבת), אם יש להקל להפליג בה בשבת בלא שיקנה בה שביתה מערב שבת, ואם יש להקל בזה על כל פנים כשהוא לצורך מצוה, וכשהיא מפליגה בתוך תחום שבת, וכגון שרוצה ללכת מעבר לנהר כדי להשלים מנין.

ולדעת מרן בבית יוסף ובשלחן ערוך (סוף סימן שלט) אסור להצות בספינה את הנהר בשבת בכל ענין, ואסור אף להכנס לספינה בשבת (כל שלא קנה בה שביתה מערב שבת).

השבת

השם אשם

השר משה מונטיפיורי שהה במהיצה אחת עם רוזן אחד, שהצטיין בשנאתו הגדולה ליהודים. באותו מעמד התפאר הרוזן בכלבו המאולף, שהציג כל מיני העלולים משעשעים. כל הנוכחים נהנו והביעו את התפעלותם. פרט למונטיפיורי, שהתייס לבד בשויון נפש מוחלט. נעלב הרוזן מכך, וכדי לפגוע ביהודי קרא לכלבו בקול רם: מושקה. ניגעע מונטיפיורי בראשו ואמר באנחה: חבל שהכלב הזה נקרא בשם יהודי. אילו לא כן היו לו סיכויים טובים לעלות בדרגה ולהפך לרוזן...